

תת"ע 12333/03/16 - דוד ישראל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תתע"א 12333-03-16 מדינת ישראל נ' ישראל
תיק חיצוני: 14210282613

בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר
המבקש דוד ישראל
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

1. ראשית דבר:

בפני בקשה שהגיש המבקש לביטול גזר הדין שנפסק כנגדו ולמעשה מבקש הוא לחזור בו מהודאתו בפני ביהמ"ש.

2. נסיבות המקרה:

ביום 26/4/21, הודה והורשע המבקש במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לו בכתבי האישום (נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, נהיגה ללא ביטוח תקף וללא רישיון רכב תקף) ובין היתר נגזר עליו עונש פסילה לתקופה של 5 חודשים בפועל. ביום 20/07/21 ביקש המבקש לבטל את גזר הדין ולמעשה לחזור בו מהודאתו בשל הטענה כי לא הבין את משמעות הודאתו וסבר באופן מוטעה באשר לתקופת הפסילה שתוטל עליו.

3. דין והכרעה:

סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי נאשם רשאי לחזור בו מהודיה שמסר במהלך המשפט אם הרשה זאת בית המשפט "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". היתר כאמור יהא מוצדק רק בנסיבות חריגות. למשל, כאשר מתוך מכלול הנסיבות מתעורר חשש ממשי שהנאשם הודה באשמה בניגוד לרצונו החופשי, או תוך שהוא אינו מבין את משמעות הודייתו (ע"פ 945/85 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(2) 572, 579 (להלן - עניין פלוני); ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621; ע"פ 763/03 שמואל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); י' קדמי על סדר הדין בפלילים (חלק שני, תשס"ג) 1002-996).

ומן הכלל אל הפרט, יש לדחות את הבקשה, וזאת מן הטעמים הבאים:

עמוד 1

ראשית, ידוע כי כאשר ההודיה ניתנת שעה שהמבקש מיוצג וההודיה ניתנה בעצה אחת עם הסניגור, ככלל הנטייה תהיה שלא לאפשר לנאשם לשוב בו מהודיה אלא במקרים ייחודיים של כשל בייצוג (ע"פ 3914/08 **עאסלה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] מיום 8.9.2008**). בענייננו, המבקש היה מיוצג לאורך כל ההליך לרבות בדיון מיום 26/4/21. מעבר לכך, המבקש נכח בדיון בעצמו ולאחר שסניגורו טען כי הקריא למבקש את כתבי האישום, המבקש הבין את תוכנם והודה בעבודותיהם (**שורות 10-16 לפרוטוקול הדיון מיום 26/4/21**).

למען הסר ספק, לא ניתן לראות כשל כלשהו בייצוגו של המבקש ע"י עו"ד צברי בדיון מיום 26/4/21. שכן, כפי שטען עו"ד צברי עצמו בדיון מיום 8/8/21, הרי שכלל לא היה בידיו כל מידע באשר להפקדת רישיון המבקש בתיק אחר והדבר נודע לו מפי המבקש רק לאחר סיום הדיון מיום 26/4/21.

שנית, המבקש עצמו הודה ביום 26/4/21 בפני ביהמ"ש במיוחס לו, הבין את תוכן כתב האישום ויותר מכך - הודה כי הבין את הסדר הטיעון שהוצג והסכים לו, משכך לא ניתן לקבל את הסבריו עפ"י סניגורו החדש מיום 8/8/21 לפיהם לא הבין את משמעות הודייתו. ככל שלא הבין המבקש את פרטי ההסדר לו הסכים מרצונו (אופן ותקופת הפסילה בפועל למשל) היה עליו לפנות לסניגורו בטרם עת.

שלישית, ידוע כי ככל שהבקשה מוגשת בשלב מאוחר, עולה החשש מניצול ההליך הפלילי כאמצעי תמרון בידי נאשם, המבקש לבחון את תוצאות ההליך ועל-פיהן להחליט אם לדבוק בהודייתו או לחזור בו ממנה ולחדש את המשפט (רע"פ 2292/08 **שי אמסלם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]**) וגם בשלב שטרם גזר הדין תיתכן תכסיסנות מצד הנאשם (ע"פ 6028/13 **פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס' 10 (20.3.2014)**). בענייננו, החליט המבקש להגיש בקשתו לביטול גזר הדין ולחזור בו מהודייתו רק כשלושה חודשים לאחר מתן גזר הדין שניתן בנוכחותו ולאחר שלמעשה ידע בליבו עוד בשעת ההליך באשר להפקדת רישיונו בתיק האחר (כך עפ"י עו"ד צברי בדבריו הנ"ל ופנייתו של המבקש אליו בנושא זה רק לאחר מתן גזר הדין).

רביעית, חוששני כי קבלת בקשתו של המבקש תחת נסיבות כאלו דלעיל, עשויה לעודד ולעורר בקשות חוזרות ונשנות מסוג אלו, חרף העיתוי השגוי וללא כל הצדקה.

4. סוף דבר:

אשר על כן, הריני לדחות את בקשתו של המבקש לחזרה מהודייתו.

על הנאשם להפקיד רישיונו במזכירות בית המשפט עד ליום 1.8.22

המזכירות תמציא העתק לצדדים.

ניתנה היום כ"א סיוון תשפ"ב 20 ביוני 2022 בהעדר הצדדים.